

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergual

ELS 335

Com cantava Raimon al Kursaal de Manresa fa uns dies, venim d'un silenci antic i molt llarg de gent que anomenen classes subalternes. Qui el va provocar és a la tomba des de fa quaranta anys i una setmana, temps suficient per haver superat aquest capítol tenebrós. Però queden esclatxes que els seus hereus funcionals no volen tancar. I sembla que retorna una tendència per justificar-lo com un bé per a tots. Però més de tres mil persones van ser afusellades a Catalunya, de les quals tres-cents trenta-cinc eren de les comarques interiors. Són les xifres només dels condemnats a mort després de la guerra civil, assassinats a partir de judicis segons la llei en vigor en aquell moment. Uns anys abans, en ple conflicte, havien estat passats per les ar-

mes religiosos i civils que s'havien significat en favor de l'altre bàndol, el guanyador. Morts els uns i els altres, amb barbàries a dojo, unes víctimes van tenir reconeixement durant el franquisme mentre que les altres han estat bandejades. Hom esperava que, un cop passat el dictador, aquest consol a les famílies arribaria. Ha passat tot aquest temps i ni el procés a Lluís Companys ha estat revisat. La raó que es dóna és la d'evitar remoure ferides del passat. Si aquesta petició la fessin els familiars podria ser una forma de tancar, però són els mateixos successors d'aquell règim els que gosen fer aquesta grollera demanda de punt final forçat. Sembla que el nostre monstre tenia aspecte venerable per comparació amb algú com Hitler, però el fet real és que malgrat el que s'ha volgut fer creure

durant la transició, els fills i fins i tot els néts d'aquell règim segueixen gestionant les coses de tots sense cap pudor. De fet, alguns són i serien franquistes de camisa blava si el règim hagués continuat intacte, bolxevics si aquesta terra hagués optat pel comunisme i apuntats ara a la democràcia nominal perquè és la clau que els permet accedir als ressorts del poder i el pressupost oficial.

Una altra picada d'ull al passat s'ha pogut veure a TVE, que ha digitalitzat la majoria de les cròniques del No-Do. Per als més joves, era una mena d'Informe Semanal naïf i sectari que es projectava a la mitja part de les sessions dobles dels cinemes de tots els pobles i ciutats. Als registres del 1966 apareix una filmació en què Francisco Franco visita Berga amb vestit blanc militar i és re-

but per una massa humana que mostra adhesió al règim. Si observem les imatges d'aquella visita, de la qual se celebra el cinquantenari l'any pròxim, veuran corrues de persones aplaudint entusiàsticament o mecànicament, alguns fent inclús crits de joia al pas del cabdill panxut i arrogant. Els testimonis que mantinguin bona memòria i esperit crític s'haurien de preguntar el perquè d'aquella recepció tan efusiva. Queda bé dir que eren accions forçades per la por i la repressió. Però el que apareix en aquell enregistrament, que és a Berga però podria ser a qualsevol altre lloc, és un poble endiumenjat i lluent que aplaudeix i omple els carrers. És cert que el règim organitzava i condicionava l'assistència a aquestes celebracions, però també cal reconèixer que una majoria s'ho agafava

amb anuència i confortabilitat. Sempre és més fàcil estar amb els que manen, encara que fossin el que eren, una colla de totalitaris tronats. A posteriori, sembla que quasi tothom corria al davant dels grisos i rebia puntades de peu, però el cert és que la majoria ha de reconèixer que va optar per acceptar el que hi havia, com a màxim amb un cert esperit crític en àmbits molt reservats. En la gravació la majoria de ciutadans pica de mans alegrement però hi ha una minoria amb actitud observadora i volgudament passiva. Per tant, mostrar alegria per la visita del tirà no deuria ser obligatori del tot o per a tothom. Els comprariem l'excusa en part, però també hem de retreure a una part molt important de la societat d'aquell temps, sobretot la més benestant i burgesa, que es va adaptar i va procurar progressar econòmicament sota la coberta del pal·li en aquell sistema de govern corrupte i lliberticida.

XUT A PALS

Adam Majó Garriga

MILITANT DE LA CUP

RESSENTIMENT ACUMULAT

L'any 1492 el Regne de Granada es rendeix als anomenats reis catòlics i s'acaben més de 700 anys de presència militar musulmana a la Península Ibèrica. Dos-cents anys més tard l'exèrcit turc aixeca el setge sobre Viena i renuncia definitivament a conquerir Europa occidental. Des d'aleshores, l'única presència militar de majoria islàmica a l'Europa occidental han estat cossos de mercenaris com els reglars del general Franco o les unitats nord-africanes reclutades pels aliats durant la Segona Guerra Mundial. Contrastant amb aquesta reali-

tat, la presència militar i l'intervencionisme de les potències occidentals en països de majoria musulmana i, més concretament, a l'Orient Mitjà i al nord d'Àfrica, ha estat constant al llarg dels darrers 100 anys. Des que els britànics van traïr els pobles àrabs que s'havien aixecat contra l'imperi turc (vegeu Lawrence d'Àrabia), la relació d'occident amb el món islàmic ha estat marcada per l'abús i la ingerència militar i política. Fins a mitjan segle XX l'eina utilitzada per assegurar interessos geoestratègics i accés als recursos naturals fou directament el colonialisme. Acabat aquest període

històric, les potències occidentals, lluny de renunciar al poder que fins aleshores tenien, no han dubtat a violar les diferents sobiranes dels nous estats de la zona per imposar governants i polítiques sense tenir mai en compte ni els drets ni el benestar dels seus habitants. Per això mantenen excel·lents relacions amb cruels dictadures teocràtiques com l'Àrab Saudita, però no van dubtar a iniciar una guerra salvatge contra l'Iraq amb la falsa excusa de les armes de destrucció massiva. Com no podria ser d'altra manera, en aquestes societats el record del colonialisme i la realitat del neocolonialisme són encara ben presents. Saben perfectament que des del conflicte pel canal de Suez l'any 1954 fins als bombardejos sobre Líbia l'any 2012 -pagats, per cert, amb els nostres impostos-, passant per les guerres d'independència o les dues guerres del Golf, les potències occidentals no han dubtat mai a l'hora d'utilitzar la violència per imposar la seva voluntat. De fet, no hi ha hagut ni un sol dia -ni un!- en els darrers 100 anys que no hi hagi hagut tropes europees o nord-americanes en aquesta cruïlla entre tres continents i, en tots aquests anys de violència, la població civil sempre n'ha pagat

el pitjor preu. Què té a veure tot això amb els atemptats de París? Res i tot, perquè si bé és cert que només una petita minoria dels musulmans d'Àsia, Àfrica o Europa donen suport a l'anomenat gihadisme, també ho és que són segurament majoria els que creuen que la relació amb occident no es basa en la igualtat i el respecte i que tenen la sensació que, en aquest conflicte, els morts sempre els posen ells. El feixisme, i l'anomenat ISIS és feixisme, no es combat només amb determinació, cal també mirar d'entendre sobre quines pors i ressentiments treballa i cal, sobretot, corregir les injustícies que li donen força i credibilitat.

MAGIC BULLET

ARA AMB Regió7 I MAGIC BULLET PODRÀS PELAR, TALLAR, BARREJAR, BATRE, TRITURAR... EN POCOS SEGONS

MOUSSE DE XOCOLATA:

Ingredients: ¼ de tassa de nata per muntar, 2 cullerades de xocolata líquida de rebosteria

• Elaboració:

Posar el Magic Bullet en mode Lock On. Afegir els ingredients dins el recipient baix i batre fins que quedi uniforme. Després ja es pot servir. Aquesta quantitat és una ració. Si es volen més racions, duplicar o triplicar els ingredients.

SMOOTHIE DE FRUITES:

Ingredients: 10 maduixes mitjanes, 1 plàtan, 1 iogurt

• Elaboració:

Posar el Magic Bullet en mode Lock On. Posar tots els ingredients dins el recipient alt i pressionar diverses vegades fins a aconseguir una textura cremosa.

